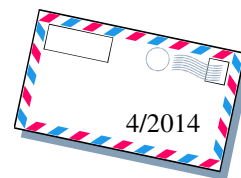

Mesagerul păcii

Dumnezeu Se îngrijește de noi

În Psalmi simți inima credincioșilor bătând, cu toate bucuriile, temerile și suferințele lor și poți extrage din experiențele israeliților o paralelă cu ceea ce întâmpină credincioșii acestei perioade, cu noi care Îl cunoaștem și Îl recunoaștem pe Domnul Isus ca fiind marele Conducător al nostru. Așa cum ne privim într-o oglindă trăsăturile feței, tot așa putem recunoaște și noi în istoria poporului pământesc al lui Dumnezeu propria noastră istorie. A face aceasta, nu este doar necesar, ci este și mângâietor; ea slujește ca explicație și atenționare.

În ultimele două versete din Exod 2 citim: „Dumnezeu a auzit gemetele lor și Și-a adus aminte de legământul Său făcut cu Avraam, Isaac și Iacov. Dumnezeu a privit spre copiii lui Israel și a luat cunoștință de ei (sau: S-a îngrijit de ei).“

Dumnezeu S-a îngrijit de ei; această expresie doresc să fie tema explicațiilor de acum.

Înainte de toate, iese în evidență că *Dumnezeu* a fost *Acela* care S-a îngrijit de israeliți. Dumnezeu a auzit, Dumnezeu Și-a adus aminte, Dumnezeu a privit, Dumnezeu S-a îngrijit de ei. Cine a fost de fapt Dumnezeul israeliților? În Isaia 40 citim: „Cu cine voiți să asemănați pe Dumnezeu? Și cu ce asemănare Îl veți asemăna? ... El șade deasupra cerului pământului ... El întinde cerurile ca o maramă subțire ... El preface într-o nimica pe voievozi și face o nimica din judecătorii pământului ... Dumnezeu cel Veșnic, Domnul a făcut marginile pământului. El nu obosește,

nici nu ostenește; priceperea Lui nu poate fi pătrunsă.“ Acestea s-au spus despre Dumnezeul lui Israel, care este și Dumnezeul nostru, și noi putem adăuga: Tatăl nostru în Isus Hristos. Acest Dumnezeu este *Acela* care S-a îngrijit de israeliți și care Se îngrijește și de noi. Ca om și copil al Său, sunt un subiect al grijii Sale.

Când Dumnezeu S-a îngrijit – în Exod 2 – de israeliți, s-a întâmplat ceva. Mai multe secole au suspinat și au suferit sub biciul lui faraon, iar când a venit timpul lui Dumnezeu, El a auzit suspinele lor și Și-a adus aminte de legământul Său cu patriarhii. Compasiunea lui Dumnezeu s-a bazat pe promisiunea Lui. În Geneza 46.3-4 citim clar: „Eu sunt Dumnezeu, Dumnezeul tatălui tău. Nu te teme să te cobori în Egipt, căci acolo te voi face să ajungi un neam mare.“ Pe baza acestei promisiuni a lui Dumnezeu a coborât Iacov din Beer-Șeba în Egipt. După patru sute de ani, timpul a sosit, Dumnezeu S-a îngrijit de ei, a făcut un început prin Paștele salvării și i-a adus la final în țara promisă, unde curgea lapte și miere, unde puteau să savureze odihna.

„Eu voi fi Dumnezeul vostru, și voi veți fi poporul Meu“ (Levitic 26.12). Ținta lui Dumnezeu a fost să aibă la Sine pe poporul Israel, pentru a putea locui sub umbra aripilor Sale.

Aici putem face o comparație cu strădaniile lui Dumnezeu față de oameni. Când Adam și Eva au păcătuit și umblarea lor intimă cu Dumnezeu s-a desfăcut, atunci primul pas spre reabilitare a plecat de la Dumnezeu. „Unde ești?“ a strigat Dumnezeu în grădina.

Dumnezeu vrea să-i aibă pe oameni la Sine, în apropierea Lui. Omul nu este numai creatura Sa, el este în primul rând subiectul dragostei lui Dumnezeu. Și dragostea lui Dumnezeu pune în mișcare grija Sa pentru om. El L-a trimis pe Fiul Său în sărăcie, într-o lume întunecată, pătată de păcat, pentru a salva oamenii, păcătoșii și pentru a-i aduce la Dumnezeu, în apropierea Sa.

Grija lui Dumnezeu pentru noi este o osteneală constantă, ea nu a fost doar un efort singular. Dacă suntem mântuiți, scoși din pierzarea păcatului, grija Sa pentru noi ca și copiii ai Săi rămâne. Este grija Dumnezeului și Tatălui nostru. Așa cum ținta pentru israeliți era țara promisă, așa este hotărârea lui Dumnezeu cu noi, ca noi să fim la El. Pe calea spre slava Sa aflăm continuu și grija Lui pentru noi. Să ne gândim la străngerile laolaltă cu credincioșii, la Masa Domnului, la orele de rugăciune, la studierea Bibliei. Da, fiecare dar bun și fiecare cadou desăvârșit vine de la Dumnezeu.

Prin intermediul Duhului Sfânt, Dumnezeu Se îngrijește și de fiecare dintre noi personal. Dacă suntem conștienți de grija lui Dumnezeu, atunci putem, dacă stăm în lumina Sa, să umblăm cu Dumnezeu, ca Enoh. Atunci nu trăim la distanță de Dumnezeu, ci experimentăm în fiecare clipă că El este la noi.

Dar Dumnezeu Se îngrijește și în alt mod de noi. Boli, accidente, încercări de tot felul sunt intervenții ale lui Dumnezeu în viața noastră. Și pe cât de greu este adesea să înțelegem, pe atât putem să fim convinși că sunt încercări, pe care Dumnezeu le-a adus, „pentru ca încercarea credinței voastre, cu mult mai scumpă decât aurul care pierе și care totuși este încercat prin foc, să aibă ca urmare lauda, slava și cinstea, la arătarea lui Isus Hristos“ (1 Petru 1.6-7).

De aceea să nu ne plângem dacă Dumnezeu Se îngrijește de noi în acest mod, ci să ne gândim mai mult la cuvântul Scripturii: „Mulțumiți lui Dumnezeu pentru toate lucrurile“ (1 Tesaloni-

ceni 5.18) sau chiar la cuvântul din Efeseni 5.20: „Mulțumiți totdeauna lui Dumnezeu Tatăl, pentru toate lucrurile, în Numele Domnului nostru Isus Hristos.“

Ferice de omul care știe: Dumnezeu ia cunoștință de mine! Ferice de copilul lui Dumnezeu care află zilnic că este un subiect al grijii iubitoare a lui Dumnezeu! El vrea să ne aibă deja în această viață continuu la Sine, până când vom fi pentru totdeauna la El în odihnă. Indiferent ce am putea întâmpina pe cale într-acolo – noi avem tot timpul această siguranță mângâietoare: Dumnezeu Se îngrijește de noi.

* * *

Creștere

Un suflet poate face în timpul unei suferințe progrese uimitoare. El este mult mai adesea în prezența lui Dumnezeu. Numai aceasta poate fi cauza progreselor. Este mult mai multă încredere acolo, liniște, supunere a voii proprii, mai multă dependență de El, mai multă familiaritate cu El și mai multă independență de împrejurări – deci mai puține lucruri între noi și El. Ca urmare, toată fericirea care este în El este mai aproape. Ea acționează asupra sufletului și se reflectă în el. Ce prețios! Chiar și în viața unui creștin, care a fost în general fără vină în umblarea sa, suferința aduce cu sine o schimbare.

În măsura în care cresc în cunoașterea Lui, apare o bucurie mai adâncă decât la întoarcerea la Dumnezeu. Între treizeci și patruzeci de ani L-am cunoscut pe Hristos, dar pot spune că acum am mult mai multă bucurie. Ea este mai adâncă, mai liniștită. Apa care se revarsă de pe un deal, este frumos de privit și face mult zgomot. Dar apa curgătoare la câmpie este mai adâncă, mai liniștită, mai roditoare.

J.N.D.